

Škof Guy-Marie Bagnard, škof Belley-Ars

Arški župnik, pričevalec Božjega usmiljenja

1. Uvod

V življenje svetega arškega župnika lahko vstopimo pri več vratih. Izbral sem tista, ki nam jih je podaril Sveti Oče ob 150. obletnici njegove smrti: odprl je duhovniško leto. Duhovniško leto je za nas nadvse aktualen vhod.

Papežev namen

Papežev namen lahko povzamemo z enim stavkom, ki ga je povedal 16. marca 2009, na dan, ko je pred Kongregacijo za duhovnike razložil svojo pobudo: »Da bi spodbudil hrepenenje duhovnikov po duhovni popolnosti, od katere je odvisna učinkovitost njihovega služenja, sem se odločil, da razglasim posebno duhovniško leto.« (DC št. 2024, 485). Ta cilj je s podobnimi besedami ponovil v Pismu duhovnikom, 16. junija, ter med splošno avdienco 24. junija. Papeževo vztrajanje pri namenu nam daje misliti. »Spodbujanje hrepenenja k duhovni popolnosti« pomeni, da smo na poti k popolnosti. Cilj še ni dosežen, povabljeni smo, da se odpravimo, se pravi, da ohranimo smer in vztrajamo v pravem toku.

Zakaj povabilo duhovnikom?

Zaradi teologije zakramentov. Ko duhovnik obhaja evharistijo, jo obhaja Kristus! Celotno izročilo in stalno mišljenje Cerkve potrjujeta, da učinkovitost zakramentov ni odvisna od duhovnikovega dušnega stanja. Papež je med govorom, 16. marca, izjavil: »Veliko izročilo Cerkve je zakramentalno učinkovitost upravičeno ločilo od duhovnikovega konkretne življenjske situacije.« Z drugimi besedami, stanje duhovnikove svetosti – njegovega notranjega življenja – ne vpliva na resničnost zakramenta, ki ga obhaja.

S strani vernikov obstaja popolno prepričanje, da v evharistiji prejemajo Kristusovo telo, ali njegovo odpuščanje pri zakramentu sprave, ne glede na to, kakšna je duhovnikova osebna stopnja svetosti, odtlej če le izvršuje voljo Cerkve. Vernikom torej ni potrebno iskati »boljših duhovnikov« v svojih očeh, da bi zagotovo prejeli Kristusovo telo ali njegovo odpuščanje grehov.

Vendar pa to, kar je zagotovilo za vernike, izpostavlja duhovnika resnični nevarnosti. Če lahko duhovnik vedno učinkovito opravi zakrament, ni nujno, da je njegovo osebno življenje v skladu z zakramentom, ki ga obhaja. Zadošča, da prevzame svojo funkcijo. Njegovo služenje bi si torej moglo nadeti predvsem »administrativno« vlogo. S prevzemom službe za druge bi njegovo življenje lahko ostalo tuje tistemu, kar obhaja. Nevarno je, da bi nastala bolj ali manj globoka razpoka med tem, kar obhaja in tem, kar živi.

Spričo te nevarnosti notranjega preloma je koristno oživiti zavest o tem, kaj je evharistija. Kardinal Suhard, nekdanji pariški nadškof, je v svojem pismu duhovnikom o evharistiji leta 1949 zapisal: »V naših ubogih grešnih rokah ni nič manj kot tisto, kar je imel v rokah On, ko je na večer postavitve evharistije izgovarjal besede nad kruhom in vinom ... Duhovnik je darujoči se Kristus ... podarjanje, ki se nikoli ne konča.« (Prêtres dans la Cité, str. 22).

Nam bližje, leta 1990, se je kardinal Joseph Ratzinger med udeležbo na simpoziju o duhovnikih in vzgoji za duhovništvo v Filadelfiji držal podobne vsebine. Iz njegovega prispevka sem vzel ta kratki odlomek: »Izredna teža evharistije sloni na duhovnikovi pristojnosti, da govori v osebi Kristusa. Postati duhovnik in biti duhovnik pomeni nenehno težiti k temu poistovetenju. To prizadevanje ni nikoli končano. Toda če težimo k temu poistovetenju, smo na pravi poti, na poti srečevanja Boga s človekom, na poti Ljubezni« (Mission et formation du prêtre, str. 23).

V zakramentu duhovnik govori in deluje v Kristusovi osebi. Njegovo besedo ponovi v prvi osebi. Ko duhovnik izgovarja posvetitvene besede, se njegov »jaz« spoji s Kristusovim. Oba jaza postaneta eno. Navzoči smo pri skrivnosti edinosti, kjer sta dve bitji tako združeni, da se stopi njun glas in zato je duhovnikova beseda pri zakramentu vedno učinkovita! Uresničuje, kar izraža.

Teologija se tej skrivnosti skuša približati z govorjenjem o »prilичenju glavi Kristusu«. Govori o »neizbrisnem znamenju«, ki se vtisne v duhovnikovo bitje in ga zaznamuje kot pečat v vosku. Teologija se s svojim izrazoslovjem trudi prevesti nekaj te skrivnosti. Arški župnik je z zelo preprostimi besedami dejal: »Duhovnik je nekaj velikega. Če bi sebe razumel, bi umrl. ... Bog mu je podložen.« »Če bi prav razumeli duhovnika na zemlji, bi umrli, ne zaradi strahu, temveč zaradi ljubezni.« »Ko bi bil duhovnik prežet z vzvišenostjo svojega služenja, bi komaj lahko živel.«

Če zakramentalna učinkovitost ni odvisna od duhovnikove svetosti, pa njegova svetost naredi njegovo služenje učinkovito. »Bolj ali manj resnična služabnikova svetost, beremo v »Pastores dabo vobis« (Dal vam bom pastirjev), ima resničen vpliv na njegov način oznanjevanja Besede, obhajanja zakramentov in vodenja občestva v ljubezni.« Svetost duhovnikov je bistven prispevek k rodovitnosti pri izvrševanju njihove službe« (PDV, št. 25).

Zato moramo do konca prebrati stavek papeža Benedikta XVI., ki daje pomen duhovniškemu letu: »Da bi spodbudil hrepenenje duhovnikov po duhovni popolnosti, od katere je predvsem odvisna učinkovitost njihovega služenja.« Pot svetosti, značilna za duhovnika, se začne pri obhajanju zakramenta v Kristusovi osebi, s katero je njegova oseba notranje zedinjena. Drugi vatikanski koncil razlaga v Presbyterorum Ordinis (Odlok o službi in življenju duhovnikov, št. 14): »Dušnopastirska ljubezen v najodličnejši meri izvira iz evharistične daritve, ki je zato središče in korenina vsega duhovnikovega življenja; zato naj si duhovnik prizadeva, da bo odsevalo v

njegovem srcu tisto, kar se dogaja na daritvenem oltarju« (nav. v Pastores dabo vobis).

Duhovna popolnost duhovnika obstoji v tem, da to, kar uresničuje v zakramentu, razširja na vsa področja svojega življenja. Njegovo služenje tako postane učinkovito, hkrati pa njegovo notranje življenje postaja enovito (Pastores dabo vobis, št. 23). »Ko pravi: »To je moje telo«, je to telo izročeno, se pravi, da je v dinamiki podarjanja samega sebe za odrešenje ljudi. To torej ni mrtvo telo, ampak oživljeno s podarjanjem sebe v daru, ki se podaljšuje v pastoralni ljubezni. Z drugimi besedami, prav zato ker pripada Kristusu, je duhovnik povsem v službi ljudi« (Benedikt XVI., splošna avdienca, 24. junija 2009).

Prav zato si mora duhovnik prisvojiti »nov način življenja«, ki ga je začel Jezus Kristus in ki so ga živeli apostoli. V njem na poseben način odsevajo evangeljski sveti: uboštvo, čistost, pokorščina (prim. Lettre d'indication de l'année sacerdotale du 16 juin 2009).

Nič presenetljivega ni, da je bila v duhovniškem letu duhovniku predlagana podoba arškega župnika, ki po besedah Janeza Pavla II. »za vse dežele ostaja brezprimeren zgled tako v služenju kot v svetosti služabnika« (Janez Pavel II. v Arsu leta 1986 ter v Parizu leta 1980). Škof Daniel Pézeril, nekdanji pariški pomožni škof, svojo knjigo »Berač in sveti arški župnik«¹ končuje s stavkom: »Janez Marija Vianney je eden najbolj presenetljivih svetnikov vseh časov« (str. 310).

Kardinal Hummes pravi, da je srce arškega župnika »utripalo soglasno z Božjim srcem Dobrega pastirja« (Pismo duhovnikom, 3. aprila 2009). Iz zgodovine vemo, da je srce arškega župnika posebej utripalo za službo spovedovanja. Do te mere, da zadnjih dvajset let svojega življenja pravzaprav ni delal drugega kot spovedoval.

2. V službi Božjega usmiljenja

Janez Marija Vianney je zakramentu Božjega usmiljenja postopno dajal prednost v svojem služenju. V Arsu se ni spovedovalo ne več ne manj kot v drugih župnijah in, kot povsod, se je arški župnik soočal z odporom. V prvih letih njegovega službovanja ni bilo veliko spovedancev. Ugled spovednika si je pridobil med misijoni v sosednjih župnijah: Villeneuve, Savigneux, Saint-Trivier, Mizérieux, Sainte-Euphémie in predvsem Trévoux ... Vsakokrat so ga povabili sobratje, katerim se je hitro odzval!

Prav v Trévouxu januarja in februarja leta 1823 si je Janez Marija Vianney utrdil sloves, ki se je razširil povsod po pokrajini. Spovedanci so se vračali spremenjeni. Njegova dobrota, jasnovidnost, razsodnost, globina so pretresle tiste, ki so se obrnili nanj. Celo podprefekt iz tistega časa razlaga

¹ »Pauvre et saint Curé d'Ars«

(njegovo pričevanje je ohranjeno): »Ta duhovnik ima velike poglede. Posreduje modre nasvete; njegovo vodenje je nežno in trdno; a treba se je podrediti. Navsezadnje ima prav; poskušal ga bom ubogati« (Joulin, 111).

Spovedanci so se pogovarjali med sabo. Toliko se jih je zgrnilo na misijon v Trévoux, da se je spovednica, gotovo v ne preveč dobrem stanju, podrla! Nova je sprejela celo pokrajino. Od začetka leta 1835 je arški župnik vsak dan spovedal približno 400 oseb, kar pomeni približno 15 ur sedenja v spovednici vsak dan!

Zakaj je dal arški župnik čas temu zakramentu? Lahko rečemo, da je napredovala njegova duhovna osebnost. Sklicujemo se lahko na okoliščine, po katerih so ga spoznali. Ne smemo pa pozabiti na formacijo, ki jo je prejel od svojega zaščitnika kanonika Balleya. Verska skupnost, ki ji je pripadal, je pri služenju močno poudarjala formacijo: potrebno je bilo poučevati, potrebno je bilo vzgajati! Odtod ustanovitev šol v Arsu: najprej za dekleta v hiši Božje previdnosti, potem za fante pri Bratih od svete Družine. Zato tudi natančna priprava na pridigo, vsakodnevne razlage katekizma, pogostni pouk, tudi v nedeljo. In seveda spovedovanje, poseben čas za oblikovanje vesti. Tako je Janez Marija Vianney, malo izobražen in malo učen duhovnik, večino svojega službovanja preživel z izganjanjem nevednosti! In kaj je več v krščanski vzgoji kot odkrivati razsežnost Božjega usmiljenja?

Ponovno odkritje usmiljenja v našem času

Svetovni vojni v 20. stoletju in širjenje ideologij nacizma in komunizma so v glavah vzbudili veliko spraševanje o človeku; rodil se je dvom o njegovi globlji naravi. »Ali je 'civiliziran' človek zmožen najhujšega? Povzroči lahko zlo, ki presega obsežnost domišljije! Kdo bi mu verjel, da je sposoben takih dejanj!« Surovo smo postavljeni pred skrivnost zla! Človek se v sebi sooča z vrtoglavim breznom. Doživlja zmedenost in nem občutek za krivdo. V notranjosti ga grize vest. Obzorje prihodnosti se zdi zastrto. Prihodnosti ni več. Kako v takih razmerah živeti v upanju?

Prvi učinek brezupa je dvom o uspešnosti prenašanja. Čemu prenašati izobraževanje, kulturo, če se človek skozi čas ne spremeni. Ne služi ničemur! Povsem upravičena domneva za samoprevaro in pomiritev vesti. Zlo je tako veliko, da potisne človeka v bivanjsko praznino.

Poglejmo, kako nam Bog v zgodovini pošilja znamenje. Ali ste opazili, da je bil le nekaj kilometrov stran od enega najbolj znanih koncentracijskih taborišč v zgodovini, Auschwitza (Ošvienčima), rojen Karel Wojtyła, ki je moral oznaniti in razširiti sporočilo sestre Favstine Kowalske, sporočilo o Božjem usmiljenju.

Kakor da bi nam Bog hotel reči: kljub najglobljemu zlu je samo en odgovor, ki človeku omogoči, da ne obupa, ampak veruje, da je dobro še vedno mogoče; da človek ne more biti ponižan v zlo, ki ga je storil, da ostaja večji od

svojih dejanj, četudi najbolj strašnih. V človeku je nekaj, kar ostane sorodno – čeprav drobceno – z Bogom, čigar stvaritev ostaja. In Usmiljenje pritrjuje: »Tlečega stenja ne ugasni« (prim. Iz 42,3; Mr 12,20). Pod pepelom je vedno še tleči ogenj. »Ostaja potoček, ki žubori v puščavi srca, ki je zagrešilo zlo!« Vidimo, do katere višine usmiljenje dviguje človeka in mu daje čutiti okus po prihodnosti.

Vpričo velikanskega zla, ki ga povzroča človek, je možen en sam odgovor: Božje usmiljenje. Edino to omogoča človeku življenje ..., preživetje. In samo to lahko duhovnik ponudi grešnemu človeku. Arški župnik je hotel ljudem svojega časa podariti usmiljenje. Značilno za usmiljenje je, da je pripravljeno pomagati grešniku. Zakaj? Ker je usmiljenje dar nad darom. Je dar preobilja. Usmiljeni daje več, kot je primerno, več, kot si sploh lahko predstavljamo. Na zlo ne odgovarja z zlom. Zato je Bog Oče prvi Usmiljeni. Ne samo, da vsakemu daje življenje zastonj, ko daje svojemu soncu, da »sije nad dobrimi in hudobnimi«, temveč hoče vsakogar pripeljati k svoji sreči, ne da bi kadarkoli obupal (prim. priliko o izgubljenem sinu).

Kako je arški župnik živel sočutje z grešnikom?

Ko je arški župnik spovedoval in je začutil, s kakšno muko spovedanec priznava svoje težke grehe, trde za izpovedovanje drugemu, ga je spovedanec slišal reči: »Jaz tudi, jaz tudi!« Mnogi so o tem pričevali. Janez Marija Vianney se je usedel na mesto grešnikov, kot to pove sv. Terezija iz Lisieuxa.

Ko so arškega župnika obtožili, da daje prelahke pokore, je odgovoril: »Ja, res je, toda jaz sem naredil preostalo.« V tem je pomen njegovih pokoril in discipline, posta in odpovedi, ki si jih je z veseljem nalagal.

Lahkoto pri govorjenju z grešniki je črpal v zavesti svoje lastne neizmerne revščine. Kolikokrat je rekel: »Nič nisem vreden!« »Nesposoben sem«, »Res, prav imajo, da pravijo, da ne morem biti župnik: sobratje so prav sodili o meni.« Še sam je podpisal skrivno peticijo, ki je zahtevala od škofa, da ga razreši službe.

Dodati je treba še en dogodek, ki ga je nekega dne pripovedoval Katarini Lassagne. Bog mu je razkril njegovo revščino. »Boga sem prosil, da bi spoznal svojo ubogo revščino: Bog me je uslišal. Pokazal mi jo je; bil sem tako potr, da sem ga prosil, naj zmanjša mojo bolečino; imel sem občutek, da je ne bom več zdržal« (P. O., str. 55).

Sestra Favstina je imela enako izkušnjo. Dovolite, da vam preberem v celoti: »Po zaobljubah sem se ti vsa darovala, nič več nimam, kar bi ti lahko darovala. Jezus mi je rekel: »Moja hči, nisi mi darovala, tega, kar je resnično tvoje.« Poglobila sem se vase in spoznala, da Boga ljubim z vso močjo svoje duše; nisem pa mogla spoznati, česa še nisem darovala Gospodu. Vprašala sem: »Jezus, povej mi, kaj, in jaz ti bom to takoj podarila z vso radodarnostjo srca.« Jezus mi je ljubeznivo rekel: »Hči, izroči mi svojo bedo, ker je to izključno tvoja

last.« V tem trenutku je razsvetlil žarek svetlobe mojo dušo in spoznala sem vse breme svoje bede. Takoj sem se z velikim zaupanjem oklenila presvetega Srca Jezusovega, in tudi če bi imela na vesti grehe vseh pogubljenih, ne bi podvomila v Božje usmiljenje, temveč bi se s srcem, kot prah ponižnim, vrgla v globine tvojega usmiljenja. Verujem, Jezus, da me ne bi pahnil od sebe, ampak bi mi z roko tvojega namestnika dal odvezo« (Dnevnik, št. 1381).

Če nam kaj povsem pripada, je to naš greh. A najprej ga je treba prepoznati, da ga lahko darujemo Božjemu usmiljenju. Toda mar lahko grešnik v resnici spozna svoj greh in ga »daruje«, če ne čuti na sebi pogleda Božjega usmiljenja? Usmiljenje podarja tisto milost, ki grešnika razoroži. Ko se grešnik v svojem grešnem stanju še vedno počuti ljubljenega, se ne brani več; da se videti; gre iz samega sebe, prihodnost je mogoča!

Kako čudovita misel arškega župnika, ko razlaga: Dobri Bog ve vse. Vnaprej ve, da boste po spovedi ponovno grešili. A vendar vam odpusti. Kako nas Bog ljubi, da namerno pozabi na prihodnost, da nam odpusti.« Bog sprejme nepoznavanje prihodnosti, da lahko gleda samo na sedanost. To je tako, kot če bi se Bog, ki je vseveden, namenoma naredil nevednega! Kot če bi sprejel izgubo vsemogočnosti svojega védenja. Namenoma postavi mejo svojemu pogledu; namesti si očala, ki onemogočajo, da bi videl dlje.

Janez Marija Vianney uporabi še eno podobo: materin glas, ki varuje otroka. Navajam: »Bog nas nosi v raj, skoraj proti naši volji. Tako kot mati, ki v svojih rokah nese svojega otroka čez globoko brezno. Vso pozornost nameni temu, da bi se izognila nevarnosti, medtem ko otrok ne neha praskati in ji zadajati udarce« (Nodet, str. 33). Zaradi usmiljenja je prišel do tega presenetljivega sklepa: »Tako lahko se je rešiti.« Njega, moža posta in odpovedovanj, slišimo reči: »Veste, lahko je iti k Bogu.« A vendar ne pravi tako, kot pravi pesem: »Vsi bomo šli v raj.« Predobro ve, da se vrata, ki odpirajo k Bogu, pomikajo preko spreobrnjenja srca.

Še nekaj se zgodi med spovedovanjem arškega župnika: ima duhovni pogled v duše. Njegov sloves spovednika je brez dvoma povezan z osebno svetostjo. Ni bilo redko slišati Aržane modrovati, kot se je izrazil eden izmed njih: »Nič več nismo vredni kot drugi, toda bilo bi nas preveč sram, če bi se predajali podobnim nečednostim tako blizu svetnika« (Monnin, t. 1, 220). Razen svetniškega sija so posegli vmes še drugi dejavniki. Eden med njimi je, kot kaže, imel nepogrešljivo vlogo. Zdelo se je, da arški župnik vidi, kaj se je dogajalo v dušah; kot da bi videl v duše. Seveda je težko vedeti, kaj se je v spovednici zares dogajalo med župnikom in spovedanci. Na tem področju je treba biti previden. Toda veliko zbranih pričevanj med postopkom za kanonizacijo razkriva, da so se tisti, ki so pokleknili pred arškega župnika, počutili neprizanesljivo soočeni z lastnim življenjem. Pogosto je župnik spovedancu sam razkril eno ali drugo pregreho.

Opat Alfred Monnin, eden njegovih prvih življenjepiscev, na primer navaja primer moža z dvomljivim življenjem, kako je bolan prišel v Ars, da bi

ozdravel. Po nasvetu nekaj prijateljev je privolil v spoved. Janez Marija Vianey ga je tiho poslušal in nato vprašal: »Ali je to vse?« Mož je odgovoril: »Da.« Arški župnik se odzove: »Niste pa povedali, da ste tistega dne, na tistem mestu, storili zelo velik greh.« Župnik mu je začel opisovati življenje, bolj kot bi spovedanec znal to sam. Človek je postavljen pred resnico svojega življenja; Bog sam ga opazuje; počuti se zbehan. Takih primerov je zelo veliko. Janez Marija Vianey je pogosto postavil običajno vprašanje: »Koliko časa je minilo od vaše zadnje spovedi?« Zgodilo se je, da se spovedanec ni več spominjal. Pogosto je župnik sam odgovoril: »Prijatelj, minilo je 28 let in od takrat niste bili pri obhajilu.«

Ostrina spovednikovega pogleda je pretresla spovedanca. Zgodilo se mu je nekaj podobnega kot Samarijanki iz evangelija. Potem ko je Samarijanka povedala Jezusu, da nima moža, ji je razkril vse njeno življenje. Malo zatem se je obrnila na ljudi iz svojega mesta s komaj prikritimi čustvi: »Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila« (prim. Jn 4,29). Spovedanec v Arsu ni imel občutka, da je krivec ali obtoženec, temveč da ga v notranjost življenja gleda sam Bog. Vsako upiranje, vsaka obramba se je sesula. Odprl se je Luči, ne da bi iskal opravičilo, ne da bi se zatekal k izgovorom, ne da bi se upravičeval. Nenadoma se je znašel pred Bogom. Bog ga je prišel iskat v dejanske razmere; ob njih ga je našel in rešil. V tej luči se je vrnil k življenjski resnici in zato je milost zakramenta delovala v globini, v notranjosti duše. Iz spovednice je prišel preroben. Bog je šel mimo. Deloval je. Spovedanec je spoznal, da ga Bog ljubi takšnega, kot je.

Eden prvih učinkov usmiljenja je prenehanje s prikrivanjem samemu sebi in sprejetje, da nas Bog lahko gleda v resnici. V tem izkustvu presevajóče luči merimo neskončno dobroto Boga, črpamo pogum za ponovni začetek in utrjujemo odločitev za drugačno življenje. V opravljanju svoje službe je tako Janez Marija Vianey pokazal, da ni Božje usmiljenje v ničemer zmanjšalo zahteve po resnici in hudega napora, ki je z njo povezan. Oboje je povezal v globokem ravnotežju, ki mu ga je posredovala svetost. Usmiljenje je močno. Pogledjte vso njegovo rodovitnost: ko je človek obsojen, se brani; ko je ljubljen, se kesa. Pravica je mrzla, brez obraza, trda, lahko je celo neizprosna. Nasprotno pa je usmiljenje ognjevito, ima obraz in milino, otaja srce, kamnito srce postane meseno srce. Kolikokrat je arški župnik rekel, da imajo svetniki mehko srce!

Prvi učinek mehkega srca je spoznanje svojega greha in njegovo poimenovanje. Poimenovati neko stvar v svetopisemskem jeziku pomeni, da človeku tista stvar pripade. Usmiljenje človeku ne iztrga njegovega greha; grešnik greh daruje svobodno, podari ga. Resnica je pod vplivom usmiljenega pogleda prodrla v njegovo srce. Pustil je, da ga preplavi resnica. Še boljše: ljubi resnico, z njo se hrani. Usmiljenje obrodi srečanje, ki se mu tako pogosto izogibamo: »Resnica in ljubezen se objameta.«

Življenje arškega župnika daje odgovor na revolucionarne nemire. Spomnimo se zgodovine. V 18. stoletju je v tej isti škofiji živel Ferney, slavni

Voltaire. Napovedoval je prihod novega sveta v vsej vsemogočnosti napredka, ki ga je oznanjala razsvetljenska filozofija, vsa zagledana v razum. Svoja pisma je ponavadi zaključil z ukazom: »Uničimo nesramnico!«, kar pomeni: uničimo vero, ki jo je imenoval »fanatizem«, vir vseh nazadnjaštev, tako škodljivih za napredek. Janez Marija Vianney je sto let pozneje prinesel odgovor usmiljenja, edini odgovor, ki lahko ozdravi ranjena srca in človeštvu odpre prihodnost.

Kako je Janez Marija Vianney lahko obstajal?

Na koncu tega kratkega pregleda si lahko postavimo vprašanje o povezanosti zgodovine: kaj je omogočilo obstoj svetnika, kot je bil Janez Marija Vianney? Nedvomno so na to lahko vplivali številni vzroki. Opozorimo na nekatere:

Najprej pričevanje tistih duhovnikov, ki so se uprli revolucionarni prisegi in ki so s tveganjem življenja, še naprej darovali svoje življenje Kristusu. Janez Marija Vianney je bil navdušen nad temi heroji vere. Že v otroštvu je v njegovem srcu klila želja, da bi jih posnemal.

Odločilno delovanje kanonika Balleya, ki ga je sprejel, ko ga je uradno semenišče zavrnilo. Kaj bi postal Janez Marija Vianney, če ga gospod Balley ne bi sprejel? Zagotovo ne bi prejel mašniškega posvečenja in danes ne bi nihče govoril o svetem arškem župniku in ne bi ga imeli za zgled.

Zgodovina nam pogosto ponuja sosledje dogodkov, za katere šele veliko pozneje ugotovimo, da jih je vodila Božja previdnost. Pomislimo na to, kaj se je dogajalo v 20. stoletju z Janezom Pavlom II. in sestro Favstino. Janez Pavel II. je kot novoizvoljeni papež rekel kardinalu Wyszinskemu, ko mu je prišel izkazat pokorščino: »Če ti ne bi zdržal v preizkušnji, če se ti ne bi upiral in izpostavil življenja in sprejel zapora, če ti ne bi bil drzen nasproti sovražniku, danes na Petrovem sedežu ne bi bil poljski papež!« Z drugimi besedami: šele sedaj lahko preceniš rodovitnost svoje zvestobe. V trenutkih, ko si vztrajal, nisi videl ničesar! To poglavje zgodovine se nenehno ponavlja in se nadaljuje v današnji čas.

Sklep

Če pogumno živimo svoje poslanstvo tam, kamor nas je Bog postavil, po načrtih, ki jih ne razumemo, sodelujemo pri vzpostavljanju Božjega kraljestva. Odgovor, ki ga prinaša usmiljenje, pripravlja v svetu nove pomladi in s svojimi omejenimi pogledi ne zaznavamo poti, ki jih bo ubrala prihodnost. Kar moramo storiti, je to, da smo zvesti tam, kamor nas je postavil Gospod. Sprejeti moramo delo v temi, ne da bi nehali verovati, da nad oblaki sije sonce. Naša zvestoba in naša gorečnost za poslanstvo sta odvisni od naše vere! Pozneje bomo videli!

Arški župnik je dejal: »Prišel bo čas, ko bodo ljudje tako utrujeni od ljudi, da jim ne bo več mogoče govoriti o Bogu, ne da bi jokali.« Te preroške besede nam govorijo, da bo čas Boga zagotovo prišel ob svoji uri. A v dneh, ki so naši,

nam zadošča to, kar moramo storiti kot duhovniki: preusmeriti svet k Bogu, čigar usmiljeni obraz nam je Jezus razodel.

Kardinal Christoph Schönborn, *La joie d'être prêtre. À la suite du Curé d'Ars*. Slovenski prevod v knjigi: *Duhovnikova sreča. Po stopinjah arškega župnika*, Marijina kongregacija, Ljubljana 2009, str. 92-100. Prevod Janez Ferkolj in Anton Štrukelj.